

Boris Karppela 80-vuotias

Karjalan Sivistysseuran monikymmenvuotinen puheenjohtaja ja 'sielu', nykyinen kunniapuheenjohtaja Boris Karppela täytti 80 vuotta Espoossa 24.7.1990. Hänen monitahoiselle, yli puoli vuosisataa jatkuneelle uurastukselleen Karjalan ja karjalaisuuden hyväksi ei löydy vertaista meidän päivinämme.

Kaikessa toiminnassaan Boris on ollut 'yleiskarjalainen', idearikas ja toimissaan nopea. Puhujana hän on loistava, suorastaan säkenöivä, kuten seuramme juhlissa vuosien mitaan mukana olleet hyvin muistavat.

Häneltä ei ole liioin puuttunut rohkeutta. Kun sotien jälkeen monet heimolaiset vetäytyivät syrjään toiminnasta, Boris ei säikähtänyt, vaikka oli Valpon pidättämänäkin. Kun koulukoti Väinölää tukemaan perustettu kannatusyhdistys tarvitsi rahastonhoitajaa, vain Boris rohkeni ryhtyä tehtävään, jota ei tosin ehtinyt pitkään hoitaa; jo syyskuussa 1945 yhdistys — yhtenä niistä 2 500:sta — lakkautettiin ja Etsivä keskuspoliisi takavarikoi häneltä kannatusyhdistyksen varat.

Boris ehti jo ennen sotia Suojärven vuosinaan toimia ahkerasti kerhotyössä, ensin Karjalan kansalaisseurassa, sittemmin Suojärven Karjala-kerhossa. Vuonna 1937 hänet valittiin jo keskusliiton johtokuntaan.

Sota-aikana, nimenomaan jatkosodan vuosina Boris teki työtä valistusupseerina Äänislinnassa, ja piti samalla yhteyt-

tä niin paikallisiin eläjiin kuin myös rintamajoukoissa palveliini itäkarjalaisiin. Hän toimi Äänislinnan kuuluisien heimojuhlien järjestelytehtävissä, esiintyi Äänislinnan radiossa ja oli mukana ortodoksisessa työssä.

Rauhan palattua Boris, joka oli liittynyt Karjalan Sivistysseuran jäseneksi v. 1942, aloitti vuosikymmenien aktiivisen työn seuramme hyväksi, hankki tarmokkaasti jäseniä, johti v. 1950 perustettua jäsenoimikuntaa ja elvytti kyykän, vanhan karjalaisen pelin. Hänen aloitteestaan perustettiin myös seuran naisjaosto, jonka merkitys toiminnan virkistäjänä ja talouden kohentajana oli erittäin merkittävä.

KSS:n johtokuntaan Boris valittiin v. 1953, puheenjohtajaksi 1961. Näiden vuosien väliin mahtuu useita merkittäviä hankkeita karjalaisuuden hyväksi; kenties kauaskantoisin ja tärkein Boriksen työ Ruotsiin siirtyneiden itäkarjalaisten hyväksi. Hän kokosi hajallaan vieraassa maassa asuvat heimon rippeet sivistysseuran toimintapiiriin ja perusti heille yhdisteeksi oman ortodoksisen seurakunnan v. 1958.

Kaiken muun uurastuksen ohessa Boris toimitti v:sta 1961 alkaen seuramme äänenkannattajaa Karjalan Heimoa, jota hän oli kirjoituksillaan avustanut jo 1940-luvun alkuvuosista lähtien sekä toimi KSS:n kyykkäkerhon johdossa 1951—1961, sittemmin vuosikymmeniä Karjalaisessa kyykkävaltuuskunnassa.

1980-luvulle tultaessa Boris ikäänsä vedoten ryhtyi supistamaan työtaakkaansa, luopui puheenjohtajan tehtävistä ja jätti heimolehden nuorempiin käsiin. Seuran toiminnasta hän ei kuitenkaan luopunut, vaan on kunniapuheenjohtajana ollut mukana kaikissa kokouksissa ja juhlatilaisuuksissa. Boriksen puheenvuoroja on totuttu kuuntelemaan tarkasti, sillä hän jos kuka tuntee karjalaisen kentän juurta jaksan. Hänen aloitteestaan esim. pystytettiin rajan taakse jäänyt Tolvajärven runonlaulajapatsas uudelleen Tuupovaaran Hoilolaan kesällä 1986 seuran täyttäessä 80 vuotta.

Boris Karppelan tarmokkuutta, innostusta ja idearikkautta on monesti ihmetelty, ja kysytty, miten hän on jaksanut ja ehtinyt tehdä niin paljon. Vastaus tähän kysymykseen lieene löydettävissä hänen suuresta rakkaudestaan Karjalaan ja karjalaiseen heimoon. Täydellä syyllä voimme sanoa: "Mugoista mies kui Karppela ei tule, nii hyvä on!" — SV

Tarton rauhansopimuksessa kylä määrättiin Karjalan Työkansan Kommuunin alaiseksi. Kylän asioita hoitamaan tulivat uudet ihmiset. Entiset kylän asioista vastanneet joko syrjäytettiin tai siirrettiin kylästä pois. Näiltä uusilta määräajiltä tuli vuonna 1941 käsky polttaa kylä. Käskyä noudatettiin, kylä paloi eikä uutta ole rakennettu.

Satojen vuosien ajan pieneläjät kuokkivat pellot ja kaa-toivat kasket. Niistä saatiin vain kolmannes vuoden tuloista. Loppuvuoden kulut peitettiin, kun ahkerasti kalastettiin, metsästettiin, käytiin parren vevossa ja kesillä uitoissa.

Näitten talonpoikien eli pieneläjien aikana kylä kasvoi. Kirjailija Iivo Härkösen kirjan — Itäinen vartio — mukaan kylässä oli 1905 19 taloa. 1920-luvulla taloja oli jo 26. Perheet kasvoivat, uusia taloja rakennettiin ja kylään muutti uusia asukkaita Suojärveltä.

Viimeinen muuttaja oli Vasili Maho Heinäselästä. Omaa sukunimeänsä hän ei kylässä kuullut. Kyläläiset ristivät Va-

silin uudestaan. Häneltä valahtivat housut kinttuun, kun krytskä petti. Vasili sanoi krytskää hakaseksi ja se riitti nimenmuuttoon, sukunimeksi tuli Hakanen.

Pälväjärvi kuuluu nyt niiden 2 000 kylän joukkoon, jotka Itä-Karjalassa ovat sammuneet. Myös pellot kasvavat puita ja pensaita, niin kuin muutkin Itä-Karjalan pellot, joita on metsittynyt kaikkiaan 88 000 hehtaaria. Toivotaan, että puusta saadaan hyvä hinta.

KOSTI PAMILO, Kondrosten jälkeläinen

Lähteet:

Suomen itärajan syntyhistoria, Arvi Korhonen
Itäinen vartio, Iivo Härkönen
Karjalan Heimo, eri vuosikerrat
Punalippu n:o 2/1990

Aleksanteri Borisovin ja Kosti Pamilon kirjeenvaihto